

Το έργο της Ορθοδόξου Εκκλησίας στη Μαύρη Ήπειρο

*Πατήρ Αντώνιος Μουτιάμπα,
ορθόδοξος ιερέας από την Ουγκάντα:*

*«Η Ελλάδα ως
αποικιοκρατία
της **αγάπης**
και του αγκαλιάσματος
του **ανθρώπου**»*

ένθετο αφιέρωμα

Τετάρτη 30 Δεκεμβρίου 2009

 ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ
της Θράκης

- Πατήρ Αντώνιος Μουτιάμπα, ορθόδοξος ιερέας από την Ουγκάντα

«Η Ελλάδα δεν πήγε πουθενά ως αποικιοκρατία, μόνο ως αποικιοκρατία της αγάπης και του αγκαλιάσματος του ανθρώπου»

«Αν είχε γίνει, για την περίθαλψη των ανθρώπων της Αφρικής, η ίδια προετοιμασία που έγινε για το ποδόσφαιρο, οι αρμόδιοι θα έπαιρναν το Παγκόσμιο Κύπελλο της ανθρωπιάς»

«Δεν πρέπει η Αφρική, να παραμείνει όπως είναι, εγώ πιστεύω ότι κάποια στιγμή θα ελευθερωθεί»

«Όλο τον χρόνο τα παιδιά τρώνε μόνο μπομποτά και φασόλια»

«Με 200 ευρώ τον χρόνο ένα παιδί λαμβάνει τη βασική μόρφωση»

Τα Χριστούγεννα ήρθαν και πέρασαν ήδη εν μέσω καταναλωτικών αγαθών και αφθονίας. Το ζήτημα της επιτυχίας εξάλλου του σημερινού ανθρώπου προσμετράται με τη δυνατότητά του να καταναλώνει. Τα Χριστούγεννα πέρασαν ήδη και η Πρωτοχρονιά πλησιάζει. Με εκατομμύρια παιδάκια σε όλες τις «αναπτυγμένες» χώρες της Δύσης να περιμένουν με ανυπομονησία τη βραδιά που ο γενειοφόρος γέροντας, ο Άν- Βασίλης ή ο Santa Claus, με τα ροδαλά μάγουλα θα ανταποκριθεί στα γράμματά τους και θα γλιστρήσει από την καμινάδα του σπιτιού τους, έχοντας στην πλάτη του σάκου γεμάτους κούκλες, αυτοκινητάκια, αρκουδάκια, παιχνιδιομηχανές και πλήθος άλλα δώρα σύμφωνα με τον χαρακτήρισμό των χωρών τους ως «αναπτυγμένων».

Υπάρχουν όμως και άλλου είδους παιδάκια σε άλλου είδους χώρες του κόσμου, χώρες για τις οποίες και την τύχη τους οι αναπτυγμένες κοινωνίες άλλα αποφάσισαν. Χώρες – σκουπιδοτόποι όπως συμβαίνει κατ' επανάληψη σήμερα τοξικών αποβλήτων και θανάτου ή χώρες άξιες για εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών τους πηγών, των μεταλλευμάτων τους, του χρυσού, των διαμαντιών τους, του ανθρώπινου τους δυναμικού από τις προαναφερθείσες αναπτυγμένες δυτικές κοινωνίες... Αναπτυγμένες κατά τον τρόπο με τον οποίο λογίζεται η ανάπτυξη στον δυτικό πολιτισμό, ανάπτυξη που δικαιολόγησε εγκλήματα και γενοκτονίες εκεί όπου κάθε φορά το εκμεταλλευτικό τους ένστικτο τις οδήγησε. Από την εξολόθρευση των γηγενών αμερικανικών φυλών, μέχρι την εμπορία του αφρικανικού πληθυσμού και το εκτενές φαινόμενο της «ευγενούς» ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας, με πρωταγωνίστριες στη νομή του αφρικανικού πλούτου τις «ευγενείς» και πεπολιτισμένες χώρες της βρετανικής αυτοκρατορίας, της γαλλικής τοιαύτης και πάει λέγοντας...

Χώρες αντικείμενα κατάφωρης εκμετάλλευσης επί αιώνες, χώρες αντικείμενα κατάφωρης εκμετάλλευσης μέχρι τις μέρες μας... Χώρες στις οποίες τα παιδιά δεν έχουν ακόμη στον ήλιο μόιρα, χώρες στις οποίες δώρο του θεού μέγα είναι το ψωμί και το νερό πρωτίστως, το χάδι εν ζωή του γονιού αν δεν τον έχει θερίσει ήδη το δρεπάνι του AIDS... Χώρες στις οποίες τα παιδιά ούτε καν έχουν ακούσει για τον Άν- Βασίλη, ξέρουν όμως καλά από σφαγές, από όπλα, από πόλεμο, από πείνα... Χώρες με παιδιά ανυπόδητα, γυμνά, νηστικά, ταλαιπωρημένα... Παιδιά ορφανά, με άρρωστους ή ανήμπορους να τα βοηθήσουν γονείς, παιδιά της Μαύρης Ηπείρου...

Μακρύ το ταξίδι από την Κομοτηνή μέχρι εκεί, πολύ μακρύ, και ακόμη μακρύτερα η άγνοια, γιατί όσο κι αν σε συγκινεί το θλιμμένο βλέμμα ενός παιδιού στην τηλεόραση, όσο κι αν δακρύζεις για μια φουσκωμένη από την αστία παιδική κοιλήτσα, όσο κι αν στιγματίζει με εφιάλτες το παρόν σου η εικόνα της μύγας που πετά στο κλαμένο κι αποστεωμένο παιδικό πρόσωπο, ο δυτικός τρόπος ζωής, ο τρόπος της ζωής μας δεν σου επιτρέπει ευαισθησίες κι επιμονή... Σε προχωρά στο αμέσως παρακάτω, στον δικό σου αγώνα για τον επιούσιο, που δεν είναι καν αγώνας για τον επιούσιο παρά μόνον αγώνας εξόντωσης της ζωής, αγώνας κατά της ζωής... Γιατί τι ζωή είναι αυτή όταν όλο σου το είναι είναι αγώνας για την πληροσμονή και την κατανάλωση, για πράγματα δηλαδή από τα οποία κατ'ουσίαν εσύ απουσιάζεις;

Μακρύ το ταξίδι από την Κομοτηνή στην Αφρική, πολύ μακρύ, και ακόμη μακρύτερα η άγνοια... Η άγνοια, η απορία κι ακόμη η επιφύλαξη, γιατί και το πώς οι μητροπόλεις και Ξάνθης και Έβρου έχουν ανακοινώσει έργο της ορθόδοξης εκκλησίας στη Μαύρη Ήπειρο, έργο όπως η ίδρυση σχολείων, νοσοκομείων, εκκλησιών και άλλων, και επιφύλαξη αν η ορθοδοξία

ακουμπά σε πραγματικές ανάγκες, αν υπάρχει πραγματικός λόγος αγάπης κι ουσιαστικής έγνοιας ή αν απλά και μόνον ως εκκλησία υιοθετεί κατ' έθος άλλων τον ανταγωνισμό για την επί του εκεί ποιμνίου αριθμητική επεκτατικότητα...

Απορία και επιφύλαξη μέχρις ότου το ταξίδι στη Μαύρη Ήπειρο να ξεκινήσει... Με οδηγό μας τον ιερέα Αντώνιο Μουτιάμπα από την Ουγκάντα, που μέχρι προ τίνος γνωρίζαμε χάριν καταχωρήσεως που φιλοξενήσαμε στην εφημερίδα, αλλά κυρίως χάριν όσων μας πληροφορούσε για τις δράσεις του η σεβαστή φίλη Αδαμαντίνη Μπλέτσα, στην οποία οφείλουμε και την εκτενή συνομιλία, που ο πατέρας Αντώνιος είχε την καθοούνη, να μας χαρίσει...

Ο πατήρ Αντώνιος Μουτιάμπα, αφρικανός ορθόδοξος ιερέας με ελληνική παιδεία, που έχει αναλάβει στον τόπο του το δύσκολο έργο της ανατροφής και μόρφωσης χιλιάδων άπορων, ορφανών και παραμελημένων παιδιών... Ο πατήρ Αντώνιος Μουτιάμπα, ο οποίος με την αφορμή της επισκέψεώς του στην Κομοτηνή, μας μίλησε για την φτώχεια, την πολιτική αστάθεια, το AIDS, τους πολέμους και άλλα δεινά που μαστίζουν τη χώρα του και άλλες χώρες της Αφρικής, τον μόχθο που καταβάλλεται από την ορθόδοξη εκκλησία αλλά και από τα ίδια τα παιδιά για να αποκτήσουν τα απαραίτητα εφόδια και να συνεχίσουν το ανεκτίμητο έργο της μόρφωσης και της παιδείας έτσι ώστε να υψώσουν κάποτε το ανάστημά και τις φωνές τους και να γίνουν οι αυριανοί αναμορφωτές της χιλιεταλαιπωρημένης Μαύρης Ηπείρου...

Κυρίως, μας ξεναγεί σε μια πραγματικότητα πολύ μακριά αλλά συγχρόνως και πολύ κοντά σε εμάς, μια πραγματικότητα αρκετά φευγαλέα αλλά αρκετά γνώριμη μέσα από το άτακτο ψηφιδωτό εικόνων που μας παρέχουν αφειδώλευτα τα μέσα μαζικής ενημέρωσης... Ψηφιδωτό στο οποίο λείπει το σημαντικότερο, ο άνθρωπος, ο αληθινός άνθρωπος που πάσχει, πεινά, κλαίει, ταξιδεύει, μορφώνεται και επιστρέφει ξανά στη γη του, έχοντας πραγματική αγωνία για ένα καλύτερο μέλλον... Όχι για να μπορέσει να καταναλώσει περισσότερα, απλά και μόνον για να μπορέσει να ζήσει...

Πατήρ Αντώνιος Μουτιάμπα όμως και μακρύ ταξίδι της μέρας σε μια κοινωνία ανθρώπων που είχαν την τύχη να κατοικούν σε μια χώρα που το όνομά της είναι Ουγκάντα...

«Γεννήθηκα στην Ουγκάντα... Σπούδασα στην Κρήτη...»

ΠτΘ: Πάτερ Αντώνιε θα ήθελα, κατ' αρχήν, να μας πείτε λίγα λόγια για την προσωπική διαδρομή σας...

π.Α.: Γεννήθηκα στην Ουγκάντα, τελείωσα το δημοτικό, δεν είχα χρήματα να συνεχίσω το σχολείο, κάθισα δύο χρόνια στο χωριό όπου με «ανακάλυψε» ο πρώτος αφρικανός ορθόδοξος επίσκοπος στο χωριό όπου γεννήθηκα. Ο θεός μου ήταν ιερέας του Αγίου Αντωνίου και προβληματιζόταν για το πώς θα μπορούσα να πάω στο σχολείο, τελικά με πήγε στο μοναδικό γυμνάσιο της Ορθόδοξου Εκκλησίας που υπήρχε. Εκεί είδαν ότι τα «έπαιρνα» τα γράμματα και με τη βοήθεια του δεσπότη με στείλανε στο Καστέλι της Κρήτης όπου τελείωσα το λύκειο και έπειτα Γεωπονική και Ιερατική Σχολή. Εκεί γνώρισα τον δεσπότη Ειρηνάιο Γαλιανάκη, ο οποίος δεν με σπούδασε μόνο στο σχολείο αλλά πάντα ήταν δίπλα μου, μου έμαθε να αγαπάω πολλά πράγματα αλλά, κυρίως, να αγαπάω τον άνθρωπο. Τώρα πλέον είναι γέρος και έχει αποσυρθεί αλλά εγώ τον επισκέπτομαι συχνά και δεν κάνω τίποτα χωρίς να πάρω την ευλογία του, τον θεωρώ πνευματικό μου πατέρα. Έπειτα γύρισα στην Ουγκάντα,

γνώρισα και τον πατέρα Ναθαναήλ, δεν τον συνάντησα στον δρόμο, ούτε τυχαία.

ΠτΘ: Πώς είναι οι συνθήκες στην Ουγκάντα, πώς ζει ο κόσμος, υπάρχει φτώχεια; Έχουν ανάγκη στήριξης τα παιδιά;

π.Α.: Φτώχεια και τέτοιου είδους προβλήματα υπάρχουν και στην Ελλάδα. Εγώ προσωπικά, όπως σας προανέφερα, μεγάλωσα σε οικοτροφείο στην Κρήτη λόγω αυτών ακριβώς των προβλημάτων. Το συγκεκριμένο οικοτροφείο πριν από 10 χρόνια φιλοξενούσε περισσότερα από 400 παιδιά από όλη την Ελλάδα. Στην Ουγκάντα όμως έχουμε πολλά προβλήματα, φτώχεια, πείνα, εμφυλίου πολέμου, τη μάλιστα του AIDS. Εξαιτίας όλων αυτών πολλά παιδιά μένουν ορφανά. Σε συνδυασμό με την πολιτική αστάθεια, τα παιδιά αυτά δεν μπορούν καν να πάνε σχολείο και να λάβουν τη στοιχειώδη μάθηση. Επικρατεί ένα χάος, δεν υπάρχει σιγουριά για το μέλλον. Βασικός μας στόχος είναι η μόρφωση των παιδιών, όχι μόνο η επιβίωσή τους, ώστε να γίνουν το μέλλον του κράτους και της εκκλησίας. Δεν μπορούμε να έχουμε για πάντα μια φτωχή εκκλησία, αυτή πρέπει να έχει και τους δασκάλους της και τους γιατρούς της. Οπουδήποτε και να πάω παίρνω ένα βιβλίο μαζί μου και το

Στην Ουγκάντα όμως έχουμε πολλά προβλήματα, φτώχεια, πείνα, εμφυλίου πολέμου, τη μάλιστα του AIDS. Εξαιτίας όλων αυτών πολλά παιδιά μένουν ορφανά. Σε συνδυασμό με την πολιτική αστάθεια, τα παιδιά αυτά δεν μπορούν καν να πάνε σχολείο και να λάβουν τη στοιχειώδη μάθηση. Επικρατεί ένα χάος, δεν υπάρχει σιγουριά για το μέλλον. Βασικός μας στόχος είναι η μόρφωση των παιδιών, όχι μόνο η επιβίωσή τους, ώστε να γίνουν το μέλλον του κράτους και της εκκλησίας. Δεν μπορούμε να έχουμε πάντα μια φτωχή εκκλησία, πρέπει να έχει τους δασκάλους της και τους γιατρούς της

παντρεύτηκα, στεφανώθηκα στην Κρήτη με την παπαδιά από την Ουγκάντα, την Ελένη και έχουμε πέντε παιδιά. Το ότι έφυγα από την Ελλάδα δεν σημαίνει ότι δεν μπορούσα να ζήσω εδώ αλλά ότι ήθελα να πάω στην Ουγκάντα για να προσφέρω, όχι μόνος μου, πάντα μαζί με τη σύζυγό μου, στην Εκκλησία. Η ιεραποστολή εκεί είναι πολύ δύσκολη, είχαμε μάθει αλλιώς στην Ευρώπη, αλλά καταλάβαμε ότι η εκκλησία μας έχει ανάγκη, όπως και εμείς την έχουμε, και αφήσαμε τους φίλους μας για να επιστρέψουμε και να βοηθήσουμε την ορθοδοξία. Δια μέσου αυτής έχουμε πλησιάσει πολύ κόσμο, έχουμε βαπτίσει ορθόδοξους, χτίζουμε σχολεία, ορφανοτροφεία. Το έργο αυτό είναι του Χριστού, αυτός είναι το «αφεντικό» μας, απλά εμείς το επιτελούμε. Όταν ένας απλός άνθρωπος, όχι ιερέας ούτε δεσπότης προσφέρεται για να χτίσει ένα ορφανοτροφείο ή μία εκκλησία, αυτό σημαίνει ότι παίρνει μήνυμα από τον Χριστό μας. Δια μέσου του Κυρίου

διαβάζω. Μακάρι και στην Ουγκάντα να ήταν ο κόσμος της εκκλησίας μορφωμένος και να μπορούσα να μοιραστώ μαζί του τα βιβλία. Δυστυχώς οι άνθρωποι είναι αγράμματοι. Αυτός είναι ο λόγος που επιδιώκουμε να έχουμε σχολεία και οικοτροφεία.

«Τέσσερις ενορίες μ' ένα σχολείο και ένα ορφανοτροφείο από την Κομοτηνή, τρεις χιλιάδες παιδιά»

ΠτΘ: Σε ποια περιοχή της Ουγκάντας δραστηριοποιείστε, γιατί σαφώς πρόκειται για μια μεγάλη χώρα.

π.Α.: Από την πρωτεύουσα, την Καμπάλα, απέχουμε περίπου μιάμιση με δύο ώρες. Να τονίσω, ότι σε απόσταση από την Αθήνα υπάρχουν υποδομές. Αντίθετα εκεί σε απόσταση πέντε χιλιομέτρων από την

Ο π. Αντώνιος με τον Κομοτηναίο π. Ναθαναήλ

πόλη δεν υπάρχει τίποτα, είναι «ζούγκλα», για να το πω ξεκάθαρα. Ζω σε ένα χωριό, που λέγεται Μόντε, που είναι και η ενορία του Αγίου Αντωνίου, έχουμε όμως και μια άλλη ενορία, του Αγίου Δημητρίου όπου έχουμε ήδη χτίσει σχολείο και τώρα χτίζουμε ορφανοτροφείο, με προσφορές από την Κομοτηνή και τους απλούς ανθρώπους της, και πιστεύω ότι, μέχρι τον Αύγουστο, θα έχουμε τελειώσει. Έχουμε σύνολο τέσσερις ενορίες, οι οποίες δεν λειτουργούσαν όπως έπρεπε και ο δεσπότης μου έδωσε εντολή να τις αναζωογονήσω. Οφείλω να πω πως για έναν μόνο άνθρωπο, αυτή δεν είναι εύκολη δουλειά. Στα παιδιά που βρήκα και γνώριζαν λίγα γράμματα, έκανα κατήχηση και πνευματική τριβή. Τώρα πολλά από αυτά είναι σε σεμινάριο, σε δύο χρόνια θα γίνουν διάκoi και μετά ιερείς για να μπορούν να με βοηθήσουν στο δύσκολο αυτό έργο.

ΠτΘ: Ποιο είναι το μέγεθος του ποιμνίου σας, πόσους ανθρώπους πρέπει να φροντίζετε;

π.Α.: Στην ενορία του Αγίου Αντωνίου υπάρχουν γύρω στα 800 με 1000 παιδιά. Αν προσθέσουμε σε αυτά και τα παιδιά του Αγίου Δημητρίου και της Αγίας Τριάδας, τότε ο αριθμός είναι πολύ μεγαλύτερος. Δεν χάνω τις δυνάμεις μου, είναι έργο του Κυρίου, έχω άτομα που με βοηθάνε, την ευλογία του δεσπότη και απλούς ανθρώπους από την Κομοτηνή που με τον όβολό τους συνδράμουν σε αυτό το έργο και προχωράμε μαζί. Εγώ είμαι ο «νοικοκύρης» αλλά υπάρχουν και άλλοι οι οποίοι μου συμπαρίστανται.

ΠτΘ: Αυτά τα παιδιά στις τέσσερις ενορίες, είναι στην πλειοψηφία τους ορφανά;

π.Α.: Τα περισσότερα ναι.

ΠτΘ: Επομένως μιλάμε για 3 – 3,5 χιλιάδες ορφανά παιδιά στην περιοχή του Μόντε...

π.Α.: Η ευρύτερη περιοχή με κέντρο το Μόντε, στην οποία ανήκουν και οι τέσσερις

ενορίες, όπως είναι για παράδειγμα ο Νομός Ροδόπης με πρωτεύουσα την Κομοτηνή, ονομάζεται Γουέρο. Να προσθέσω ότι τα παιδιά της ενορίας του Αγίου Δημητρίου, περίπου 200, φοιτούν στο σχολείο της ενορίας του Αγίου Αντωνίου, μέχρι να υλοποιηθεί το εκεί σχολείο. Εκτός από τα ορφανά παιδιά όμως είναι και πολλά με άρρωστους ή φτωχούς γονείς που δεν μπορούν να τα φροντίσουν, σε χειρότερη ακόμα κατάσταση και από τα ορφανά. Δεν μπορούμε να πούμε ότι τα ορφανά αντιμετωπίζουν μεγαλύτερα προβλήματα. Έχει τύχει ένα παιδάκι να μην έρχεται στο σχολείο για ένα μήνα και όταν πήγα στο σπίτι του για να μάθω τι συμβαίνει το είδα να φροντίζει τους άρρωστους και ανήμπορους γονείς του. Αναλογιστείτε τι τραβάνε αυτά τα παιδιά.

ΠτΘ: Τα επτά τελευταία χρόνια που γυρίσατε πίσω στην Ουγκάντα, πόσοι ντόπιοι σας βοηθάνε στο έργο σας;

π.Α.: Έχουμε στο λύκειο αρκετά παιδιά, αυτά που ονομάζω πνευματικά μου παιδιά, υπάρχουν επίσης παιδιά τα οποία ασχοληθήκαν κατευθείαν με την ιερατική, αλλά και κοπέλες οι οποίες μαθαίνουν τη ραπτική καθώς δεν είχαν τη δυνατότητα να τελειώσουν το γυμνάσιο. Επιπλέον, σε πολλά παιδιά μαθαίνουμε τέχνες όπως για παράδειγμα ξυλουργική και μαγειρική αλλά σε καμία περίπτωση δεν μένουν στις τέχνες που μαθαίνουν, μας βοηθάνε και στο έργο μας.

«Η πρόσβαση στο πανεπιστήμιο αδύνατη λόγω διδάκτρων»

ΠτΘ: Σε αυτό το μεγάλο έργο, εκτός από την Κομοτηνή και την εκκλησία της Ελλάδος, σας βοηθάει κάποιος άλλος;

π.Α.: Σχεδιάζω να απευθυνθώ στο υπουργείο Παιδείας, να αιτηθώ να δίνουν υποτροφίες σε παιδιά για να μορφώνονται στην Ελλάδα

Στην εκκλησία με τα παιδιά

Είναι ντροπή μέσα στα σκουπίδια να βρίσκουμε τόσο πολύ φαγητό και στην Αφρική τα παιδιά να πεινάνε. Η Αφρική δεν είναι μακριά, όπως νομίζουν κάποιοι. Πιστεύω ότι αν οι Αφρικανοί λάμβαναν βοήθεια σε επίπεδο τροφής από την Ευρώπη, θα μπορούσαν να δουλεύουν περισσότερο και με τη σειρά τους να βοηθήσουν την οικονομία της Ευρώπης. Θα μπορούσε να αγοράσει, αντί για φαγητό, φάρμακα και γενικότερα προϊόντα κατασκευασμένα στην Ευρώπη. Ας μη νομίζουμε ότι αν η Αφρική θα πεινάει, η Ευρώπη θα περνάει καλά. Δεν θέλω να πω ότι η Ευρώπη δεν βοήθησε στην Αφρική, βοήθησε με τον τρόπο της, διάφορα προγράμματα τα οποία στηρίζει. Το παράδοξο είναι ότι και τα χάδια μας και το χαμόγελό μας οφείλονται στην Ευρώπη, την αναλογία δεν μπορώ να την υπολογίσω

Ουγκάντα, η χώρα των 32 εκατομμυρίων κατοίκων Πόλεμοι, πείνα, ιδιωτική εκπαίδευση

Παροιμιώδης πλέον η έκφραση «Ούτε στην Ουγκάντα»... Για να γνωρίζουμε όμως τι λέμε, πρόκειται για μια χώρα 32 περίπου εκατομμυρίων κατοίκων, μαστιζόμενη επί πολλαά χρόνια από εμφυλίους πολέμους αλλά και από όλα τα δεινά της αφρικάνικης ηπείρου όπως AIDS, έλλειψη φαγητού και φτώχεια. Σε ό,τι αφορά τις ομιλούμενες διαλέκτους και την χρήση τους, «υπάρχει η επίσημη γλώσσα της Ουγκάντα και η αγγλική η οποία ομιλείται επειδή στη χώρα κατοι-

κούν πολλές διαφορετικές φυλές. Στον νομό μας για παράδειγμα ομιλείται η Λουγκάντα», όπως τονίζει ο πατήρ Αντώνιος.

«Έχουμε αλφαβητάρια με 24 γράμματα, αλλά ακόμα και τα βιβλία κοστίζουν. Ο δάσκαλος συχνά αναγκάζεται να γράφει στα θρανία, όσα υπάρχουν, γιατί δεν έχουν όλα τα παιδιά τετράδια. Και σε αυτόν τον τομέα έχουμε ελλείψεις. Το υπουργείο Παιδείας της Ουγκάντα επιτρέπει τη χρήση των τοπικών διαλέκτων. Στο πανεπιστήμιο

ομιλούνται αγγλικά λόγω του ότι ένας καθηγητής δεν μπορεί να γνωρίζει όλες τις αφρικάνικες γλώσσες. Το πρόβλημα όμως για ένα παιδί δεν είναι να μάθει αγγλικά, το πρόβλημα είναι ότι δεν έχει λεφτά να πάει στο πανεπιστήμιο. Έχω γνωρίσει πολλούς γονείς που έχουν πουλήσει τα χωράφια τους για να πάει το παιδί στο πανεπιστήμιο και όταν τελειώνει από εκεί και γυρνάει στο χωριό δεν έχει δουλειά, γιατί δεν υπάρχουν χωράφια. Είναι τρομακτικό».

και μετά να γυρνάει πίσω και να συνεχίζουν το έργο. Προσωπικά, επειδή έχω ελληνική μόρφωση, έρχονται πολλοί και ζητάνε τη γνώμη μου για διάφορα θέματα του τόπου. Αυτό θα μπορούσε να συμβεί και με αυτά τα παιδιά. Έχουμε πανεπιστήμιο στην Ουγκάντα αλλά δεν είναι εύκολη η πρόσβαση, γιατί είναι ιδιωτικό και τα δίδακτρα είναι ακριβά. Σε ό,τι αφορά στη βοήθεια για την οποία με ρωτήσατε να σας πω ότι πέρσι ήρθε σε επαφή μαζί μου ένας κύριος και μας δίνει δύο υποτροφίες, μία για το παιδαγωγικό και μία για το οικονομικό. Επίσης, μας έχει βοηθήσει πάρα πολύ και η εκκλησία της Ρόδου, για να χτίσουμε οικοτροφεία και να μορφώσουμε παιδιά. Εάν υπάρχει κάποιος στην Κομοτηνή που θέλει να συνδράμει σε αυτήν την προσπάθεια, να μορφώσουμε τα παιδιά, για να έχουμε δασκάλους, γιατρούς κ.τ.λ., θα είναι πολύ μεγάλη βοήθεια για μας.

ΠτΘ: Όποιος θελήσει να βοηθήσει θα πρέπει να έρθει σε επαφή με εσάς;

π.Α.: Η να έρθει σε επαφή με τον δεσπότη. Να σας αναφέρω ότι φέτος οκτώ παιδιά θα τελειώσουν το λύκειο και πρέπει να συνεχίσουν τις σπουδές τους. Γι' αυτό χρειάζονται περίπου 500 ευρώ το εξάμηνο, δηλαδή 1000 ευρώ τον χρόνο για το πανεπιστήμιο, ενώ από το δημοτικό μέχρι το γυμνάσιο χρειαζόμαστε μόνο 200 ευρώ τον χρόνο. Ακόμα και με έτοιμα τα οικοτροφεία, χρειάζεται αγώνας για τα παιδιά που ζουν μέσα σε αυτά και καθημερινά αντιμετωπίζουν προβλήματα. Πρέπει να φάνε, συχνά αρρωσταίνουν, χρειάζονται τετράδια κ.τ.λ. Από τη στιγμή που έχτισες ένα σπίτι δεν σημαίνει ότι έλυσες τα προβλήματα, ίσα - ίσα, πολλές φορές εκεί είναι που αρχίζουν τα προβλήματα, πάντα θα χρειάζονται χρήματα για να το συντηρήσεις.

ΠτΘ: Αν' όσο καταλαβαίνω, εκπαιδεύετε τα παιδιά και τους μαθαίνετε διάφορες τέχνες για να μπορούν να αναλάβουν διάφορες εργασίες και να σας βοηθήνε στο έργο σας.

π.Α.: Έμαθα πολλά πράγματα όσο ήμουν στην Αθήνα, γιατί δεν είχα υποτροφία και δούλευα για να σπουδάσω, ως επιτηθοποιός, ηλεκτρολόγος κ.τ.λ. Τη μαγειρική την έμαθα στο σπίτι, καθώς έμενα μόνος μου, έμαθα την ελληνική κουζίνα, την οποία σιγά - σιγά προσπαθώ να μεταδώσω και στην Ουγκάντα. Μαγειρεύω στα παιδιά ελληνικά φαγητά και κατά τη διάρκεια του γεύματος μιλάμε για την Ελλάδα, για το έργο του Χριστού. Έτσι μαζεύουμε τους ανθρώπους.

«Το χαμόγελο είναι το φαγητό τους και ο χορός και το τραγούδι το επιδόρπιο»

ΠτΘ: Πάτερ Αντώνιε έχετε ζήσει στην Ελλάδα και έχετε την ανάλογη εμπειρία. Τώρα που έρχονται οι γιορτές θα ψωνίσουμε χιλιάδες δώρα. Από την άλλη, μας είπατε ότι για να λάβει τη βασική εκπαίδευση ένα παιδί στην Ουγκάντα χρειάζονται ελάχιστα χρήματα. Κάνετε κριτική στο δικό μας τρό-

πο ζωής, τον θεωρείτε σπάταλο; Επίσης, μια κι εμείς πετάμε συνέχεια το πλεονάζον φαγητό, υπάρχει πρόβλημα φαγητού στην Ουγκάντα;

π.Α.: Θα σας αναφέρω ένα παράδειγμα: μία φορά μετά το γεύμα σηκώθηκα να ευλογήσω τα περισσεύματα, και είδα ένα παιδί να κοιτάζει να δει αν περίσσεψε κάτι και μετά μου είπε «πεινάω, αυτό που περίσσεψε μου το δίνετε;». Του εξήγησα ότι δεν υπήρχαν περισσεύματα αλλά εγώ τα ευλογούσα συμβολικά, ό,τι δηλαδή περισσεύει αλλού να έρθει σε εμάς. Το φαγητό έχει δύο λειτουργίες: να τρώς για να χορτάσεις και να τρώς επειδή σου αρέσει αυτό που τρώς. Εμείς τρώμε για να χορτάσουμε. Τα παιδιά μας τρώνε όλο τον χρόνο μπουμπότα και φασόλια, αν υπάρχουν φασόλια, και χαμογελάνε που βρήκανε κάτι να φάνε. Με τον χορό, το τραγούδι και το χαμόγελο χορταίνουν. Το χαμόγελο είναι το φαγητό τους και ο χορός και το τραγούδι το επιδόρπιο.

«Με ανησυχεί η κλιματική αλλαγή - Η ανυδρία έκαψε εφέτος το καλαμπόκι μας»

ΠτΘ: Αυτή η κατάσταση επικρατεί σε όλη την Ουγκάντα;

π.Α.: Υπάρχουν ακόμα χειρότερες καταστάσεις σε άλλα μέρη της χώρας. Κάποιος που έρχεται από την Ευρώπη θα ξαφνιαστεί δυσάρεστα. Πολλά παιδιά είναι άστεγα και κυκλοφορούν στους δρόμους. Όταν όμως το παίρνεις και το πας σε ένα σπίτι, σε ένα ορφανοτροφείο, σε μια ζεστασιά, νιώθει ότι βρίσκεται στην αγκαλιά του θεού, όχι στη δική μας αγκαλιά, και ίλες «κάτι έκανα, ας προσπαθήσω να κάνω περισσότερα». Ελπίζω όμως ότι σιγά - σιγά αν βελτιωθεί η πολιτική, θα καλύτερευσει και η κατάσταση των παιδιών. Αυτό που με ανησυχεί και το ακούμε συχνά τον τελευταίο καιρό είναι η κλιματική αλλαγή. Πέρσι είχαμε ανυδρία, δεν έβρεξε καθόλου και αυτό σύμφωνα με τους μετεωρολόγους οφείλεται στην τρύπα του όζοντος. Είχαμε σπειρί με το τρακτέρ, 80 στρέμματα καλαμποκιού και καίκαν όλα λόγω ανυδρίας. Ευτυχώς φέτος έχει βρέξει αρκετά και όλοι περιμένουμε να βγάλουμε τις σοδειές μας και να ταΐσουμε τα παιδιά.

«Άνθρωποι που πεινάνε θα ανακουφιστούν βλέποντας ποδόσφαιρο;»

ΠτΘ: Η Αφρική αντιμετωπίζει και σε άλλες χώρες τέτοιου είδους προβλήματα;

π.Α.: Η Κένυα και η Τανζανία αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα και μάλιστα επλήγησαν και αυτές από την ανυδρία. Η Νότια Αφρική που θα γίνουν τα τελικά του Παγκοσμίου Κυπέλλου το καλοκαίρι, είναι σαν βιτρίνα. Οι πόλεις φαίνονται ωραίες, όταν όμως πας στα χωριά θα αναρωτηθείς, γιατί να γίνονται τόσο μεγάλα έξοδα για το ποδόσφαιρο τη στιγμή που με αυτά τα χρήματα θα μπορούσαν να ανακουφιστούν πολλοί άνθρωποι που πεινάνε. Η μήπως αυτοί οι άνθρωποι

Η Νότια Αφρική που θα γίνουν τα τελικά του Παγκοσμίου Κυπέλλου το καλοκαίρι, είναι σαν βιτρίνα. Οι πόλεις φαίνονται ωραίες, όταν όμως πας στα χωριά θα αναρωτηθείς γιατί να γίνονται τόσο μεγάλα έξοδα για το ποδόσφαιρο τη στιγμή που με αυτά τα χρήματα θα μπορούσαν να ανακουφιστούν πολλοί άνθρωποι που πεινάνε. Η μήπως αυτοί οι άνθρωποι θα ανακουφιστούν βλέποντας ποδόσφαιρο; Εξάλλου, όπως ήδη θα γνωρίζετε, το πρόβλημα με τη μάστιγα του AIDS στη Νότια Αφρική είναι τεράστιο, δεν υπάρχουν φάρμακα ούτε πρόγραμμα για την καταπολέμησή του. Αν είχε γίνει, για την περίθαλψη των ανθρώπων, η ίδια προετοιμασία που έγινε για το ποδόσφαιρο, θα παίρνανε το Παγκόσμιο Κύπελλο της ανθρωπιάς

θα ανακουφιστούν βλέποντας ποδόσφαιρο; Εξάλλου, όπως ήδη θα γνωρίζετε, το πρόβλημα με τη μάστιγα του AIDS στη Νότια Αφρική είναι τεράστιο, δεν υπάρχουν φάρμακα ούτε πρόγραμμα για την καταπολέμησή του. Αν είχε γίνει, για την περίθαλψη των ανθρώπων, η ίδια προετοιμασία που έγινε για το ποδόσφαιρο, θα έπαιρναν το Παγκόσμιο Κύπελλο της ανθρωπιάς.

«Μέσα από τις ενωμένες φωνές των μορφωμένων ανθρώπων, θα ακουστούν τα προβλήματα της Αφρικής»

ΠτΘ: Για την Αφρική, μία ήπειρο λεηλατημένη από τους δυτικούς, έχουν αρχίσει να ακούγονται κάποιες φωνές. Πιστεύετε ότι τα δικά σας παιδιά θα είναι οι Αφρικανοί που θα φέρουν καλύτερες μέρες στην πατρίδα τους ή τελικά τα συμφέροντα των μεγάλων δεν θα το επιτρέψουν ποτέ;

π.Α.: Αυτός είναι ο λόγος που ποντάρω πολύ στη μόρφωση, δεν θα μπορούσα να μιλήσω ανοιχτά για τα προβλήματα της Αφρικής, για παράδειγμα την εκμετάλλευσή

από την πολεμική βιομηχανία αν δεν ήμουν μορφωμένος. Νομίζω ότι με τη μόρφωση που λαμβάνει ένας Αφρικανός, θα μπορεί πλέον να ανοίξει το στόμα του και μέσα από τις ενωμένες φωνές των μορφωμένων ανθρώπων, θα ακουστούν τα προβλήματα της Αφρικής. Δεν πρέπει η Αφρική, να παραμείνει όπως είναι, εγώ πιστεύω ότι κάποια στιγμή θα ελευθερωθεί. Το σίγμα της αποικιοκρατίας δεν έχει φύγει, πολλές φορές με ρωτάνε «ποιας χώρας αποικίας ήσασταν;». Όλες οι θρησκείες προέρχονται από τους αποικιοκράτες, εκτός της ορθόδοξης, και αυτό δεν το λέω επειδή είμαι ορθόδοξος. Η ορθόδοξη εκκλησία γι' αυτό τιμάται στην Ουγκάντα, επειδή ήρθε για να αγκαλιάσει τον άνθρωπο και του μάθει την αλήθεια. Η Ελλάδα δεν πήγε πουθενά ως αποικιοκρατία, μόνο ως αποικιοκρατία της αγάπης και του αγκαλιάσματος του ανθρώπου. Εγώ δεν θα είχα κανένα απολύτως πρόβλημα να ζήσω και να πεθάνω στην Ελλάδα.

ΠτΘ: Σε πόσα χρόνια πιστεύετε ότι όλα τα παιδιά της Αφρικής θα έχουν το δικαίωμα πρώτα να ζουν και μετά να πηγαίνουν στο σχολείο;

π.Α.: Είναι δύσκολο να υπολογίσω τον χρό-

νο που χρειάζεται όταν όλοι μαζί δεν βοηθάμε. Σε κάθε περίπτωση, είναι στα χέρια μας, από εμάς εξαρτάται να βοηθήσουμε αυτά τα παιδιά να μορφωθούν.

«Αν η Αφρική πεινάει, η Ευρώπη μπορεί να περνάει καλά;»

ΠτΘ: Πιστεύετε ότι εμείς εδώ ζούμε πολύ μόνοι πλέον και δεν γνωρίζουμε τι συμβαίνει στην Αφρική;

π.Α.: Είναι πολύ δύσκολο όταν κάποιος είναι χορτάτος να τον πείσεις ότι μπορεί να πεινάσει. Κάποιος δεν μπορεί να καταλάβει ότι είναι σπάταλος, μπερδεύεται, τα έχει όλα και δεν ξέρει τι να πρωτοκάνει. Όταν έχεις λεφτά, νομίζεις ότι το στομάχι σου μπορεί να τα φάει όλα. Η σπατάλη στην Ευρώπη έχει γίνει μεγάλο πρόβλημα. Εκεί οι άνθρωποι τρώνε δύο φορές, πληρώνουν δύο φορές την τροφή τους, τη μια για να φάνε και μετά που πηγαίνουν στα γυμναστήρια για να κάψουν αυτά που φάγανε. Μου θυμίζει την ιστορία με τον Λούκουηλο που εμέτωνε την τροφή του για να ξαναφάει. Πιστεύω ότι θα έπρεπε να ακολουθούμε τη νηστεία της ορθοδοξίας και διαμέσου αυτής να περισσεύει τροφή και γι' αυτούς που δεν την έχουν. Είναι ντροπή μέσα στα σκουπίδια να βρίσκουμε τόσο πολύ φαγητό και στην Αφρική τα παιδιά να πεινάνε. Η Αφρική δεν είναι μακριά, όπως νομίζουν κάποιοι. Πιστεύω ότι αν οι Αφρικανοί λάμβαναν βοήθεια σε επίπεδο τροφής από την Ευρώπη, θα μπορούσαν να δουλεύουν περισσότερο και με τη σειρά τους να βοηθήσουν την οικονομία της Ευρώπης. Θα μπορούσε να αγοράσει, αντί για φαγητό, φάρμακα και γενικότερα προϊόντα κατασκευασμένα στην Ευρώπη. Ας μη νομίζουμε ότι αν η Αφρική θα πεινάει, η Ευρώπη θα περνάει καλά. Δεν θέλω να πω ότι η Ευρώπη δεν βοήθησε στην Αφρική, βοήθησε με τον τρόπο της, με διάφορα προγράμματα τα οποία στηρίζει. Το παράδοξο είναι ότι και τα χάλια μας και το χαμόγελό μας οφείλο-

Πατήρ Αντώνιος – Κομοτηνή: Μια σχέση αγάπης Ένα τρακτέρ για τη γη μας

Όλη η ιστορία με την Κομοτηνή ξεκίνησε μέσω μιας συζήτησης με μια συμπατριώτισσά μου, την Κατερίνα, την οποία έστειλε επίσης η Εκκλησία στην Ελλάδα να μάθει γράμματα. Μια φορά κουβεντιάσαμε για την κατάσταση στην Ουγκάντα και μου πρότεινε να έρθουμε στην Κομοτηνή γιατί γνώριζε μια «καλή κυρία, την Αδαμαντίνη». Μόλις ήρθα εδώ αμέσως τηλεφώνησε στον πατέρα Ναθαναήλ, τον γνώρισα, πήρα την ευλογία του και όταν κάναμε μαζί τη θεία λειτουργία, αισθάνθηκα μια ζεστασιά. Μετά του είπα τον πόνο μου και μου υποσχέθηκε

ότι θα μου βρει ένα τρακτέρ, όπως και έγινε, μάζεψε λεφτά και πήραμε ένα τρακτέρ στην ενορία του Αγίου Δημητρίου. Η κ. Αδαμαντίνη με βοήθησε να υλοποιήσουμε το έργο της εκκλησίας του Αγίου Δημητρίου, καθώς και ένα πηγάδι για να πίνουμε νερό. Τώρα μια άλλη οικογένεια από την Κομοτηνή, της οποίας το όνομα δεν μπορώ να αναφέρω μας βοηθάει να χτίσουμε σχολείο, καθώς και ένα ορφανοτροφείο με τη βοήθεια απλών πολιτών από την Κομοτηνή. Όποιος νομίζει ότι μπορεί να βοηθήσει ένα παιδί να μορφωθεί με 200 ευρώ τον χρόνο ας απευθυνθεί σε μας.

νται στην Ευρώπη, την αναλογία δεν μπορώ να την υπολογίσω.

ΠτΘ: Αν πραγματικά ήμασταν ορθόδοξη κοινότητα στην Ελλάδα και συμμετείχαμε όλοι, πώς θα έπρεπε το ορθόδοξο πλήρωμα να ενεργοποιηθεί για να έχει καλύτερα αποτελέσματα; Ή μήπως είναι τόσα πολλά τα κακά στον κόσμο που δεν μπορεί η ελληνική εκκλησία να καλύψει παντού τις πληγές; Μήπως δεν έχουμε την κατάλληλη ενημέρωση και από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης;

π.Α.: Η καλύτερη ενημέρωση είναι αυτή του Ευαγγελίου, κάθε χρόνο διαβάζουμε «ήμουν πεινασμένος και μου δώσατε να φάω», αυτή είναι η πρώτη ενημέρωση που λαμβάνουμε από την εκκλησία.

ΠτΘ: Πιστεύετε ότι ο κόσμος καταλαβαίνει την εκκλησία σήμερα;

π.Α.: Κατά τη γνώμη μου, ναι. Δεν θα έλεγα ότι μπορούμε να τα κάνουμε όλα, ωστόσο

ό,τι μπορεί ο καθένας, πρέπει να το κάνει, να βάλει το λιθαράκι του. Η εκκλησία εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια υπάρχει και συνεχίζει να βοηθάει ακριβώς, επειδή ο καθένας θέλει ενισχύει το έργο της με τον τρόπο του. Κανείς δεν μπορεί να πει ότι δεν ξέρει να βοηθήσει, υπάρχουν διάφοροι τρόποι, μπορεί να πάει στη μητρόπολη ή στην ενορία, μπορεί επίσης να απευθυνθεί στην εφημερίδα σας, μπορεί να συζητάει με τον διπλανό του, να μεταδίδει αυτά που ξέρει, όλα αυτά είναι σημαντική βοήθεια.

ΠτΘ: Φοβάστε για την πορεία του κόσμου, έτσι όπως πηγαίνουμε; Σήμερα η φτώχεια και η δυστυχία υπάρχει και στην Ευρώπη, εντούτοις η πραγματικότητα δεν παρουσιάζεται. Η μόδα και τα περιοδικά προβάλλουν ψεύτικα πρότυπα στους νέους. Πιστεύετε, ως πατέρας και ως δάσκαλος, ότι δεν μας μαθαίνουν να αναγνωρίζουμε τον άνθρωπο και τις πραγματικές του ανάγκες, ότι παραδίδουμε τη σκυτάλη στις νεότερες

γενιές σε μια πηαστή πραγματικότητα;

π.Α.: Είναι αλήθεια ότι πολλοί αδιαφορούν για αυτά που γίνονται στον κόσμο και γενικότερα μας διακατέχει αμέλεια. Αν ο καθένας νοιάζεται για τον διπλανό του, θα έχουμε και το κλειδί για τη σωτηρία της ανθρωπότητας. Δεν θέλω να πω ότι φοβάμαι, γιατί έχω δει και πιο δύσκολα και νομίζω ότι όσο περνάει ο καιρός ο άνθρωπος καλυτερεύει και ο ένας βοηθάει τον άλλο. Πιστεύω ότι τα μηνύματά μου μέσα από την εφημερίδα σας θα ακουστούν και θα κινητοποιήσουν τον κόσμο. Αν ο καθένας ζούσε έστω και για λίγο στην Αφρική θα ξεχνούσε τι σημαίνει αμέλεια.

«Να έρθουν και γιατροί στην Ουγκάντα»

ΠτΘ: Με ποιους άλλους τρόπους μπορούμε να βοηθήσουμε αυτά τα παιδιά;

π.Α.: Μπορούν να έρθουν γιατροί στην Ουγκάντα. Γνωρίζω ότι υπάρχει παράρτημα των «Γιατρών του Κόσμου» και στην Κομοτηνή. Αυτοί θα μπορούσαν να έχουν μια συνεργασία με το κέντρο της οργάνωσης στην Αθήνα και να οργανώσουν μια αποστολή στη χώρα. Έχουμε νοσοκομείο με πολλή εθελούσους, δεν έχουμε ακτινολογικό, οδοντιατρείο. Επίσης μεγάλη έλλειψη φαρμάκων και καθημερινά πεθαίνει κόσμος από το AIDS. Επίσης, αν και κάναμε σχολείο, δεν έχουμε θρανία, το καθένα κοστίζει 40 ευρώ. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια ότι οι ενορίτες δεν διεξάγουν σκληρό καθημερινό αγώνα, αλλά εκ των πραγμάτων, χρειάζομαστε και από αλλού βοήθεια.

ΠτΘ: Τι περιμένετε από τα Χριστούγεννα;

π.Α.: Το δώρο των Χριστουγέννων για τα παιδιά μας, όπως εδώ είναι κούκλες και παπούτσια, εκεί είναι μοψύβια και τετράδια.

ΠτΘ: Πάτερ Αντώνιε σας ευχαριστούμε πολύ.

π.Α.: Εγώ σας ευχαριστώ.

Μια φάτνη καμωμένη απ' τα παιδιά της Αφρικής με τη γέννηση του μαύρου χριστούλη να φωτίζει τις μέρες τους

Η ευρύτερη περιοχή με κέντρο το Μόντε, στην οποία ανήκουν και οι τέσσερις ενορίες, όπως είναι για παράδειγμα ο Νομός Ροδόπης με πρωτεύουσα την Κομοτηνή, ονομάζεται Γουέρο.

Να προσθέσω ότι τα παιδιά της ενορίας του Αγίου Δημητρίου, περίπου 200, φοιτούν στο σχολείο της ενορίας του Αγίου Αντωνίου, μέχρι να υλοποιηθεί το εκεί σχολείο. Εκτός από τα ορφανά παιδιά όμως είναι και πολλὰ με άρρωστους ή φτωχούς γονείς που δεν μπορούν να τα φροντίσουν, σε χειρότερη ακόμα κατάσταση και από τα ορφανά. Δεν μπορούμε να πούμε ότι τα ορφανά αντιμετωπίζουν χειρότερα προβλήματα. Έχει τύχει ένα παιδάκι να μην έρχεται στο σχολείο για ένα μήνα και όταν πήγα στο σπίτι του για να μάθω τι συμβαίνει το είδα να φροντίζει τους άρρωστους και ανήμπορους γονείς του. Αναλογισθείτε τι τραβάνε αυτά τα παιδιά

Πορεία για λίγο ρύζι στην οικογένεια που μπορεί να παραλάβει ακόμα κι ένα μικρό παιδί

